

ХРИСТИЯНСКИЯТ ОТГОВОР НА БЕДСТВИЯТА

Дейвид Уилкерсън
28 Ноември 2005

Едно национално предаване по радиото прекара 2 часа в една от скорошните си емисии, фокусирано върху книгата Откровение. Водещият зададе следните въпроси на слушателите: „Вярвате ли, че всичките бедствия напоследък са Божието наказание за греховете на нацията ни? Мислите ли, че книгата Откровение се изпълнява? Вярвате ли, че живеем в последното време?“

Най-удивителното е, че това беше светско радио предаване. А по-голямата част от слушателите отговориха с да – те вярват, че обществото е станало толкова беззаконно и аморално, че Бог е трябвало да предприеме действия. Слушателите бяха убедени, че Бог предупреждава обществото ни чрез бурите и бедствията напоследък.

Където и да отидеш можеш да чуеш разговори за книгата Откровение и пророчествата. Хората казват: „Определено се случва нещо. Бог ли говори чрез всичко това? Тези бедствия означават ли това, че Той съди народите?“

Помислете за нарастващия брой бедствия, които са се случили през последните години: Американският континент беше атакуван за пръв път в историята, като Ню Йорк и Вашингтон бяха цели на тероризма.

Силни урагани удариха Флорида, причинявайки щети за повече от 20 милиарда долара и оставяйки множество хора без дом.

Цунами удари Азия, убивайки стотици хиляди хора и оставяйки милиони хора без дом.

Ураганите „Катрина“ и „Рита“ унищожиха важни американски градове, заляха Ню Орлиънс и причиниха невероятни унищожения по Залива, оставяйки хиляди души без дом.

Силно земетресение разтърси Пакистан, като достигна до невероятните 7,6 по Рихтер. Това беше най-смъртоносното земетресение в съвременното ни, което уби повече от 70 000 души, а вторичните трусове засегнаха Индия. Половин милион души останаха без помощ, а 1 милион останаха без подслон.

Международните здравни организации предупреждават за смъртоносни пандемии от птичи грип. Той се разпространи от Китай, на изток към Русия, Румъния и Турция. Ако мутира, може да убие 2 милиона души в САЩ и безброй други по целия свят.

Гладът в Зимбабве нараства. Католическият архиепископ в региона предупреждава, че 200 000 души могат да умрат през следващите няколко месеца. 700 души на ден вече умират от СПИН, 700 000 са останали без дом.

Докато пишех това, урагана „Уилма“ вече е нанесъл поражения на полуостров Юкатан в Мексико. Експерти от Националния център за борба с ураганите казаха, че компютрите им (такива, каквито използват метеорологичните служби за да определят размера на бурята и посоката ѝ) са блокирали напълно, което прави прогнозите трудни.

В 40 нации по целия свят се зараждат терористични организации и заплашват тези народи в самите им граници.

Ако вярваме, че Библията е вечното Божие Слово, трябва да вярваме и в онова, което каза Петър: “Защото, ако Бог не пощади и ангели, когато съгрешиха, а ги хвърли в мрачните ровове на ада и предаде да бъдат пазени за съд; и ако не пощади стария свят, но запази с още седем души Ной, проповедника на правдата, като докара потоп върху света на безбожните; така също, ако Той осъди на разорение градовете Содом и Гомора, като ги обърна на пепел и ги постави за пример на онези, които след това щяха да вършат нечестие” (2 Петрово 2:4-6).

Бог хвърли огън върху Содом и Гомор и унищожи двата града. Изпрати и потоп да унищожи злото общество по времето на Ной. Всъщност, през цялата история е имало земетресения, глад и чума. Въпреки това се питам: всичките тези неща случваха ли се с такава честота и повтаряха ли се толкова често, колкото виждаме днес?

Цяло едно поколение днес е видяло много пророчески предупреждения относно бедствията. Интересът по тези теми е нараснал толкова много през последните няколко години, че някои известни книги относно грабването и последните времена се превърнаха в бестселъри. Въпреки това за мнозина това представлява просто поредната история на ужасите.

През последните 25 години бях просто един малък глас сред многото, които непрестанно предупреждаваха за приближаващия световен трус. Въпреки това си мисля, че по-голямата част от тези послания, включително и моите, нямат абсолютно никакъв отзвук в светското общество. Вярващите бяха подбудени да се молят и да се подготвят, но грешниците повдигаха рамене.

Помислете за това: някои от световните лидери спомена ли Бог в отговор на всички тези бедствия? Не дай си Боже някой в Конгреса дори да предположи, че Господ може да има пръст в цялата тази работа. Не дай си Боже някой да каже нещо за грях в обществото ни. Въпреки всички тези ясни предупреждения и трусове, Бог не е на дневен ред.

Невярващите просто не слушат

В опустошеният Ню Орлиънс кмета обяви, че иска да превърне наводнените площи в огромен, приличащ на Лас Вегас квартал, с огромни казина и места за удоволствия. Според един скорошен репортаж, няколко комитета планират един от най-големите празненства в Марди Грас за всички времена. Те са поканили хора от целия свят на празненствата.

Можете да сте сигурни, че Ню Орлиънс ще бъде възстановен и ще бъде по-див и грешен от всякога. Но всичко това се случва въпреки предупрежденията и молбите на Божите стражи. Аз благодаря на Бог, че докато вярващите се трупача в разрушените райони за да помогнат на евакуираните, голям брой хора се обърна към Господ. Но дори и по време на бедствието светската тълпа отказа да признае Бог или дори да спомене името Му.

В Откровение четем за бедствия и опустошения, поради които „хората ще потърсят смъртта, но няма да я намерят; и ще пожелаят да умрат, но смъртта ще побегне от тях.“ (Откровение 9:6). Четем, че Бог излива „виното на Божията ярост“ (14:10), последвано от екологична катастрофа, страшна жега, пандемии. Всичко това се случва, след като Бог вече е изпрати; гласове и тръби, които да предупредят хората. Те идват дори след като Христос се е явил и е предупредил църквата Си.

Невероятно, но Библията казва, че онези „които не бяха избити от тези язви, не се покаяха... да не се кланят на демони и на златни, сребърни... и не се покаяха от убийствата си, нито от чародействата си, нито от блудствата си, нито от кражбите си.“ (9:20-21)

“И хората се опекоха от голямата горещина и похулиха Името на Бога, който има власт над тези язви, и не се покаяха да Му отдадат слава... и хората хапеха езиците си от болка и похулиха небесния Бог заради болките си и раните си, и не се покаяха за делата си.“ (16:9-11)

Какви невероятни пасажии. Хората предпочитат да си хапят езиците и да хулят Бог, отколкото да се покаят, когато им е предложено да го направят.

Възлюбени, след като света не се трогва от пророчески послания, защо въобще да го предупреждаваме? Защо да казваме на безбожните: „Бог говори чрез тези неща“? Ако след цялото това опустошение грешниците все още размахват юмруци на Бог, защо въобще да надигаме глас?

Библията ни отговаря така: „Наистина Господ БОГ няма да направи нищо, без да открие тайната си на слугите Си, пророците.“ (Амос 3:7). С две думи, Бог е верен да предупреди, защото това е Неговата справедливост и милост. Той може да използва учени и други светски гласове да отправят предупреждения, но без значение от източника, злите нации и индивиди трябва да бъдат предупредени.

Кое е посланието на църквата на Исус Христос в същото време?

Исус ни каза, че когато започнем да виждаме, че тези неща се случват, ние трябва да вдигнем поглед и да се зарадваме, понеже изкуплението ни е близо. Но това не означава да се радваме за бедствията. Ако всичко, което можем да кажем на грешния свят е: „Края е близо, започва съда, казахме ви!“, то тогава значи не им предлагаме никаква надежда.

Ние вече сме виждали, че докато се увеличава броя на бедствията, а света се намира в хаос, безнадеждността също се увеличава, а сърцата се закоравяват. Ако няма послание за надежда и изкупление, грешника ще си каже: „Ако това е Божия гняв, ако това е края, към който всички сме се запътили, тогава нека да празнуваме и се дрогираме.“

Преди повече от 30 години аз написах пророческата книга „Видението“, в която предупредих че по бреговете ни ще има драстични промени в климата. Тези бедствия ще бъдат толкова феноменални, че експертите ще си кажат: „Това е необяснимо. Тези бедствия са с библейски размери.“

Когато написах книга за предстоящата финансова разруха, аз търсих Бог за посланието, което ми даде. Бях дълбоко съкрушен и си мислех: „Това ли е всичко – само негативни послания? Господи, наистина ли това е словото, което искам да предам? Целият си живот ли ще прекарам предупреждавайки хората?“

Тогава Светият Дух ми даде обещание. Той наблегна на следното: „Когато трусовете се влошат, когато видиш тези неща да се случват, ти ще бъдеш сред онези, които ще проповядват надежда. Докато други хора се тревожат и са нервни, аз ще те помажа с послание на милост, благодат и изкупление. Във времето, в което изобилства безнадеждността, твоите проповеди ще изобилстват с надежда.“

Това, което ви пиша сега е едно от тези обещани послания.

Когато казвам, че сега църквата трябва да проповядва надежда и свято очакване, не говоря само за небето. Посланието на надежда, което сме призвани да предадем, не може да е просто опит да убедим грешниците за това колко чудесно ще бъде в небето. Ние не им казваме да се покаят само за да могат да избегнат сегашната бъркотия и да отидат в рая без да страдат.

Разбира се, аз вярвам в небето. Всъщност, това е тема, върху която обичам да проповядвам. Ободрявам се, когато мисля за рая и Христос във вечността. Но ако това е единствената надежда, която проповядваме на грешниците – мир и почивка един ден, след като се свърши с този свят – те ще ни излязат с приблизително следния отговор:

“Виж, в момента не мисля за вечността. Не се притеснявам за „небето един ден“. Когато говориш за Бог, ти ми казваш, че някъде, някога ще ми стане по-добре. Това звучи добре, но в този момент трябва да намеря нещо, което да ми помогне да преживея деня. Съсипан съм от криза след криза. И се нуждая от някаква надежда или чудо не утре, а днес.“

В момента света е обезпокоен, объркан, полудял от страх. Та как да проповядваме надежда на живеещите в отчаяние?

Честно казано съм се уморил да казвам: „Нека ти покажа от какво се нуждае света“ или „Ето какво трябва да направи църквата“. Твърде стар съм за да започна движение на „новата надежда“, да се показвам по телевизията, да публикувам книги и да провеждам „семинари за надежда“. Просто вече нямам нежни отговори. Мисля си за всички тези книги и касетки с проповеди, които циркулират днес, които говорят за това как да намериш мир, как да се справиш със стреса, как да намериш надежда. Изглежда много малка част от тях са впечатлили света.

Всичко, което мога да направя е да ви кажа как Святия Дух се разправя с мен.

Убеден съм, че хората губят надежда, понеже са изгубили вярата си

Защо са изгубили вярата си хората? Понеже не са могли да намерят доказателство за нея на единственото място, на което са си мислели, че ще я намерят: църквата на Исус Христос. Грешниците са ходили на църква и са търсили някой, който устоява в изпитанията и трудностите си; когато всичко около него потъва, той има стабилна, солидна вяра.

Светът е чувал много проповеди относно вярата по телевизията и радиото. Невярващите са чули доктрините на вярата, дори са чели книги по темата, публикувани от проповедниците. Чували са и много християни да се хвалят, че имат вяра. Но накъдето и да погледнат сега, те виждат останките от претърпяла корабкрушение вяра. Християни, които някога са имали вяра, днес се отказват да вярват на Бог и то по време на трудности.

Наскоро чух един новинар да казва: „Всички ние живеем в нервно общество.“ Нюйоркчани са нервни поради терористичните удари в метрото. А много милиони хора по цял свят се притесняват заради всички трусове, на които са свидетели.

Та, къде да потърсят надежда хората? Къде да видят примери за непоклатима вяра?

Духът ми каза ясно: „Трябва да утвърдиш вярата си, Дейвид. Накарай сърцето си да вярва на Бог за всичко, винаги. Гледай вярата ти да не се поклати.“

Да „утвърдиш“ вярата си означава „да я направиш стабилна, непоклатима, да пусне корени, да положиш стълбове под нея, да излееш основи“. Библията казва, че имаме сила да направим това. „Който се съмнява, прилича на морска вълна, която се тласка и блъска от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа“ (Яков 1:6-7).

В този пасаж Господ дава цялата отговорност на вярващия. Бог ни казва: „Когато светът види народа Ми в онези страшни дни, те трябва да могат да видят вяра. Докато всичко се клати, вярата трябва да остане непоклатима и твърда. Така че вие, вярващите, установете вярата си. Вие, християни, имайте твърда позиция. И никога не оставяйте тази позиция.“

Аз съм убеден, че света не се нуждае от повече проповеди за вяра. Те имат нужда от това да видят илюстрирана проповед от живота на някой мъж или жена, които живеят вярата си пред очите на света. Имат нужда от това да видят Божии слуги, които преминават през същите бедствия, през които преминават и те, но не се клатят поради тях. Само тогава грешниците ще видят мощното свидетелство на непоклатимата вяра.

Давид описва това, когато говори за „които се уповават на Теб, пред човешките синове!“ (Псалм 31:19). Той говореше за вярващи, чиято силна вяра и верен живот са стълбове на надежда за онези, които тънат в тъмнина.

Когато установиш вярата си като предадеш всяко бреме и изпитание на Христос, положиш всичко в нозете Му и си почиваш във вяра, ти ще бъдеш жестоко изпитан

Веднъж, когато преминавах през процеса на това да утвърдя стабилна вяра, когато наистина предадох цялото си бреме на Господ, имах телефонно обаждане, което ме разтърси. В един момент потопа от страх ме помете. Но Светият Дух нежно ми прошепна: „Дръж се за вярата си, Дейвид. Не се предавай. Държа всичко под контрол. Просто бъди твърд. Ти абсолютно никога не трябва да се отказваш от вярата си. Остави всичко на Мен.“

Никога няма да забравя мирът, който ме заля в онзи момент. И до края на деня сърцето ми беше пълно с радост когато осъзнах: „О, Господи, аз ти повярвах. Не се поклатих. Благодаря Ти.“

В Псалм 78 четем за Ефрем, най-голямото племе в Израел. Ефрем беше най-благословеното от всички племена: огромно и мощно, умееше да си служи с оръжия и беше добре въоръжено за битка. Но когато Ефрем излезе за да се бие с врага, четем това: „Синовете на Ефрем, стрелци, въоръжени с лъкове, се обърнаха назад в деня на битката.“ (Псалм 78:9)

Това мощно племе беше по-добре въоръжено и по-силно от врага. Но поради някаква причина, когато Ефрем срещна опозиция, те се предадоха и избягаха. Те мислеха да се бият и да спечелят, но когато се изправиха очи в очи с кризата си, се уплашиха.

В този пасаж Ефрем изобразява многото вярващи, които са били благословени от Господ. Те са добре обучени, екипирани със свидетелството на вярата, въоръжени за битка срещу каквото и да е. Но когато веднъж видят врага си и той започне да ги заплашва, когато набъбващите проблеми и изпитания започнат да изглеждат твърде големи, те се обръщат и си тръгват, като захвърлят вярата си.

Библията казва, че Ефрем се усъмни в Божията вяроност: „И говориха против Бога, казаха: Може ли Бог да приготви трапеза в пустинята? Ето, Той удари канарата и изблигнаха води, и потекоха потоци. Дали ще може да даде и хляб? Ще може ли да приготви месо за Своя народ?“ (Псалм 78:19-20)

“И не повярваха на чудесата Му... и не бяха верни на завета Му” (78:32, 37). В крайна сметка – ето го крайния резултат: „(те) огорчаваха Светия Израилев“ (78:41)

Липсата на вяра и малодушието на Ефрем разтърси останалите племена на Израел. Представете си поразителния ефект, когато другите видяха какво се беше случило. „Тези много благословени хора не можаха да устоят. Ако онези, които твърдят, че носят Божията броня и коват меч на Словото Му изведнъж се огънеха, когато имаха трудности, каква надежда остава за нас?“

Взлюбени, да не сме посмели да обвиняваме Ефрем, понеже може да сме по-виновни и от тях. Помислете: на нас ни е била дадена повече светлина. Разполагаме с техния пример, от който да си вземем бележка. Святият Дух живее в нас. Имаме и Библията – откритото Божие Слово с големите Му обещания.

Аз също мога да бъда обвинен в греха на Ефрем. През годините, в миналото, съм излизал напълно въоръжен, решен: „Този път ще утвърдя сърцето си. И няма да се страхувам. Няма да слушам страховете и съмненията на плътта ми. Няма да се поклата и няма да се обърна. Няма да се цупя, страхувам или въргаям в самосъжаление.“ Но много често неверието ми обираше моята победа.

Дори и днес не мога да се похваля с плътта си. Имам още толкова много да уча относно това да „утвърдя вярата си“. Но съм опитал от победата, която идва когато вярвам на Господ за всичко, когато нарочно положа цялото си бреме върху Христос, продължа по пътя си и си почивам.

В Евреи четем: „Защото заради вярата си древните получиха свидетелство“ (Евреи 11:2)

Гръцката дума за „получиха“ тук означава „да свидетелстваш, да станеш свидетелство“. Нашите предци в Господ имаха утвърдена, непоклатима вяра и тя стана свидетелство за Божията вяроност в тежки времена. Първо, те получиха свидетелството, че Бог е доволен от тях. Бяха Му вярвали по време на потопа, подигравки, окови, затвор, мъчения, войни, дупки на лъвовете, пожари. И след всичко това, те познаваха радостта на това Господ да им се усмихне и да каже: „Добре! Ти ми повярва.“

“А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и че възнагражда тези, които Го търсят.” (Евреи 11:6). Когато се държим за вярата си в трудни времена, ние получаваме същото одобрение от Святия Дух: „Добре. Ти си Божие свидетелство.“

Когато мога да си почивам в бури, когато съм предал всяко бреме на Христос и когато се държа за вярата си, тогава съм придобил „добро свидетелство“. И се превръщам в сигнал за вяра за онези около мен. Онези, които гледат живота ми у дома, на работата и в квартала може да не откликнат открито. Но те ще знаят, че има надежда и изкупление, която е на разположение и на тях.

Те могат да ме погледнат в кризисния ми момент и да кажат: „Има надежда! Там има човек, който не е изгубил надеждата си в Бог. Има боец, който няма да се предаде. Той вярва в своя Бог.“

Докато се увеличават бедствията и света пропада в по-голямо страдание, отговорът на вярващия трябва да е свидетелство за непоклатима вяра.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[A Christian's Response to Calamities](#) / [Християнският отговор на бедствията](#)